KAPOCS
A SOPRONI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETÉNEK LAPJA
MEGJELENIK IDŐSZAKONKÉNT
I. ÉVF. KÜLÖNSZÁM

Dr. Tuskó Ferenc
1913-1965

Futótüzként terjedt el a hir, hogy a Kanadába szakadt erdőmérnöki főiskolának volt tanára Dr. Tuskó Ferenc, erdészeti kutató életének 52 évében St. John's-ban elhunyt. Vele, elvesztettünk egy izzig-vérig magyar, egyenes jellemű, szókimondó kiváló erdészünket.

Tuskó Ferenc 1913 szeptember 13-án született Diósjenőn. A soproni Erdőmérnöki Főiskolara 1932 szeptemberében iratkozott be és diplomáját évfolyamának jobbjai között 1936-ban szerezte meg. Végzése után egy évet magán erdészetnél szolgált majd 1937-1938-ban egy évet a müncheni egyetemen töltött ahol Fabricius és Rohmeder professzorok mellett a belterjes német erdőgazdálkodásba kapott bepillantást. 1938-39-ben Debrecen környékén az alföld- fásítás programján dolgozott, ahonnan újra tanulmányútra küldötték Eberswalde-ba. Féléves ott tartózkodása alatt megismerkedett a fejlett erdőművelési kutatási módszerekkel. Hazatérése előtt két hónapot Lengyelországban töltött ahol északi homokbuckák erdő-telepítési problémáit tanulmányozta. Tapasztalatait nem hasznosíthatta azonnal, mert az időközben visszacsatolt kárpátaljai területeken erdőgondnokokra volt szükség. Karpátalján négy éves szolgálatot teljesített.

A második világháboru után kezdetben mint erdögondnok, később mint erdészeti előadó a börzsönyi Állami Erdőgazdaságnál tevékenykedett. Röviddel az Erdészeti Tudományos Intézet megalakulása után, 1950-ben az intézethez került mint kutató. Itt kezdte el hasznosítani mindazokat a kutatási módszereket amelyeket külföldi tanulmányai alatt megismert. Ő rá jellemző alapos, rendszeres módon a már „magyar fának" ismert akác nemesítésével kezdett foglalkozni. Kutatási témáját kitartóan folytatta akkor is, amikor 1952-ben az Erdészeti Főiskola Növénytani Tanszékére került.

Mintaszerű tanítása és előadásai hallgatóit magával ragadta. Kutatási módszereit szívesen ismertette tanítványaival. Jelentős szerepe volt a „növénytársulási" irányzat kialakításában. 1955-ben „Alföldi akácosok növénytársulási vizsgálata és művelésüknek egyes kérdései" című dolgozatával kandidátusi fokozatot nyert el. Munkájára az „Akáctermesztés Magyarországon" című, 1965-ben megjelent könyvben többszörösen elismerően hivatkoznak.

1956-ban az idegenbe szakadt Erdőmérnöki Főiskolával British Columbiába, Vancouverbe került, ahol fáradhatatlanul dolgozott, kezdetben mint tanár, később mint kutató. Az akáccal végzett munkáját sajnos tovább nem folytathatta, de rövidesen megkezdte taxonomiai vizsgálatait az egyik legfontosabb fafajon a Douglas-fenyőn, doktori tanulmányainak keretein belül. 1963 tavaszán 173 oldalas dolgozatával „Tanulmány a Douglas-fenyő változékonyságáról British Columbiában" a Ph.D. fokozatot nyerte el.

1963-ban British Columbiában a Columbia Cellulose Vállalatnak erdőművelési tervén dolgozott, majd az Erdészeti Minisztérium Kutatási Intézetéhez St. John's-ba került mint kutató, ahol a lucfenyő erdőművelési problémáin dolgozott.

Irodalmi munkássága számtalan tanulmányt ölel fel. Első dolgozata, az utivek kitűzése 1942-ben jelent meg. A már említett két értékes fő munkáján kívül mint társszerző szerepelt a „A Magyar Növényvilág" című 1952-ben megjelent könyv szerkesztő bizottságában.

Mindazok akik közelebb kerültek hozzá, megismerték sziklaszilárd magyarságát, kristálytiszta és férfias egyenességét, rajongó természetszeretetét és féltékeny őrzőjét a selmeci hagyományoknak. A magyar erdészet – úgy az idegenbe szakadt mint az otthoni –

tisztelettel és elismeréssel emlékezik meg munkásságáról. Mi, tanártársai és hallgatói pedig szeretettel gondolunk vissza rá.

Sziklai Oszkár

Temetésen Egyesületünket három öregdiák – Draskoy György, Gögös Ferenc és Hudák János – képviselte. Draskoy Gyuri leveléből idézünk: „A szomorú események véget értek, Feri bácsit eltemettük kedden /december 7-én/. A temetésen úgy a Szövetségi Kormány Erdészete mint a Tartományi Kormány Erdészete képviseltette magát. Körülbelül negyvenen kísértük utolsó útjára. Munkatársai teljes létszámban jelen voltak, ők vitték a koporsóját is. A sok koszorú a sírt teljesen beborította. Talán a legnagyobbat és legszebbet Egyesületünk küldte. A balsam fenyő és szegfü koszorun „Nyugodjál Békében Soproni Öregdiákok" felirat nagyon szépen hatott. A vancouveri Kollégák koszorúján piros rózsa, fehér szegfű és örökzöld adta a nemzeti szint". Dr. Tuskó Ferenc egyetemi tanár elvesztésével Egyesületünk harmadik kanadai halotját gyászolja. / Sebők Leszló, Ottava 1962, Gosztonyi Miklós, Vancouver 1964./

– –

Idegenbe szakadt Ittmaradt Kevesek!

Szálljunk magunkba és vessünk számot magunkkal. Soraink megbomlottak. A magányos hollók, erdőink bús gyászosai magasban keringenek egy elszállott nagy fölött.

Magasba néz tekintetünk és vélük együtt kiáltja:

„Uram, miért? Miért ilyen korán? Oh, be kár, be kár!"

Mi, akik az igéből éltünk inkább, elvesztettünk egyet közülünk, akit a lelkesedés vitt, éltetett és égetett a természetért és a magyarságért.

Egy szerető, jó gyermek, férj, apa, sokat szenvedett magyar, a természet felkent papja, Tuskó Ferenc örökre elment közülünk.

Mint a bustyaházai Magyar Erdőigazgatóságunk legnagyobb gondnokságának vezetője, Tuskó Ferenc Bruszturán élte erdészeti munkásságának legszebb napjait.

Halászat, vadászat, építés, szállítás, csemetenevelés, ültetés, termelés, ápolás és védelem egyformán lelkesen szeretett munkái voltak.

Versengett kollégáival abban, hogy ki ad többet, teremt többet tudásából, szorgalmából, leleményességéből annak a drága földnek, mely egy ezredéven át védőpajzsa volt a honnak és védőbástyája a hálátlan Nyugatnak.

Szerette a földet, a patakot, a mezőt, az erdőt és a bércet. A népet, amelyik ott nőtt, testvérként kezelte. Otthona nyitva volt mindenki előtt. Jól ismerték már akkor otthon és külföldön, mert technika, matézis, botanika jól ismert disciplinái voltak, háza botanikusok találkozóhelye volt.

Mint akkori közvetlen főnökének, örömöm tellett benne, mint egy családapának látván, hogy az utódok a helyes úton jártak.

A közelmúltak közismert szerencsétlen konstellációi a bércekről az Alföldre sodorták, hol az alföldi róna szerelmese lett. Botanikának és dendrológiának élt, ami végül is az egyetemi tanszékhez vezette.

Tudása, kutatói szorgalma, lelkesedése, lángoló szeretete a természetért és a magyar sorsért, mint egy nagy mester körül, külön iskolát jelentettek, apostoli hivatásérzetet adva át tanítványainak.

Ez a szellem okozta, hogy el kellett hagynia a hont, ez az, amelyik kihozott mindannyiunkat, akik itt vagyunk. Ez az a szellem, amelyik a Szumír-Magyart vezette a második évezredbe át, hogy elsőszülött jogát, intelligenciáját, eminenciáját biztosítsa a mai napig.

Az új földön idekint a működés színhelye megváltozott, de nem a szelleme. Öröm volt látni, amikor szerelmeseit, a zöld metszett fenyő- és lombgallyait előadásaira vitte, féltő gonddal, mint gyermekeit. Áhítattal és tisztelettel beszélt róluk és velük, mint aki tudja, hogy valami végtelenül fontos dologról van szó.

Az élet, a közelmúlt magyar élete irdatlan testi és lelki sebeket osztott ki mindannyiunknak. Többszörösek azok, ahol mély érzéseket értek. Tuskó Ferenc égő érzései és a sebek felőrölték testét, lelkét.

Emberfelettit teljesített, amikor közülünk elsőnek fejezte be angol egyetemi tanulmányait és doktorátust megszerezte.

Emberfelettit teljesített, amikor eközben tanított, dolgozott, hogy mindezekhez megkeresse az anyagiakat, hogy önmagát és családját fenntartsa.

A sors itt sem volt kegyes hozzá, mindenben szemet szemért kért tőle ezen a vonalon is.

Csoda volt tehát, kérdem, hogy lángoló lelkét testének gyöngesége nem tudta követni? A kíméletlen kór szervezetét emésztve sokszor hozta olyan helyzetbe, hogy megértetlenséggel találkozott néha közvetlen környezetében. Szeretett emlékének tartozunk azzal, ha engesztelő érzéssel eltelve emlékezünk meg ezekről a tetőzött fájdalmairól.

Tisztelő, szerető, őszinte gyermeki bizalmával ajándékozott meg mindenkoron, amit úgy is mint ember, mint annak idejében közvetlen főnöke, utóbb mint kedves barátja és oktató munkatársa, és mint egy selmeci tradíciókban nevelt erdész, legbensőbb kincseim közé soroztam.

Az emlékek, reflexiók végtelen láncát azonban meg kell szakítanunk és búcsút mondanunk hozzá... Utoljára 1964 őszén, a kanadai Erdészeti Intézet Torontóban tartott évi gyűlésén azzal búcsúztunk el, hogy: „Ferim, otthonodban, St. John's, Newfoundland... a legközelebbi viszontlátásra."

Büszkék vagyunk reád, eltávozott, drága Tuskó Ferenc.

Tiszteletünk, elismerésünk büszkén magasra emel közöttünk, mint aki a kórtól, sebektől vérezve emelted ki azt a szellemi fáklyát, amelyért egy magyarnak, egy erdésznek élnie kell.

A fáklyát, amelyet a kegyetlen sors kitépett kezeidből akkor, amikor már a célnál voltál, az újabb erdésznemzedék fogja tovább vinni és áttelepíteni hálaképpen és zálogaként a magyar becsületnek és szakmai tudásnak az Újvilág földjébe.

Mint Alma Materünk idegenbe szakadt egyesületének első elnöke, mint fakultásunk legidősebbje, mindannyiunk nevében búcsúzom tőled.

Isten veled, drága kollégánk, Dr. Tuskó Ferenc!

Mi pedig fogjunk össze, itt maradt, idegenbe szakadt kevesek.

Koller Pál

Isten veled, Pascal!

– én nem szoktalak így szólítani. Nekem mindig Feri voltál. Most – utoljára – engedd meg, hogy úgy tiszteljelek meg, ahogy soproni cimboráid szólítottak. Jól kereszteltek el, mert sokoldalúságod valóban a nagy Pascal polihisztorságára emlékeztet.

Amikor 1964 októberében utoljára töltöttünk együtt három felejthetetlen napot Torontóban, az erdészeti kongresszuson, akkor azt hittük, hogy ezentúl majd többször találkozhatunk. Közös régi atyai barátunk, Koller Pali bátyánk is velünk volt. Több éve nem láttuk egymást. A közelmúlt vancouveri évei és a távolabbi, még ifjú lelkesedéssel teli máramarosi közös emlékek visszaidézése röviddé tette együttlétünket. Hazaútazásod közben ugyanakkor családomat is meglátogattad. Milyen nagy öröm volt új erőben és jókedvben látni.

Negyedévszázad jó nagy része a rövid emberi életnek. Mi több mint 25 éve dolgoztunk, lelkesedtünk és reménykedtünk együtt. 1939-ben jöttünk össze a bustyaházai erdőigazgatóság szolgálatában. Csak napokba került, hogy a legszorosabb barátságba és munkatársi egyetértésbe

hangolódjunk. Akkor te három éve hagytad el Sopront, én egy éve kerültem haza Magyarországra a Felvidék magyar lakta részének felszabadulásakor. Te voltál az egyike azoknak, akiken keresztül megismertem és megszerettem Sopront. Selmecet és annak múltját, mint bonti ember, régen jól ismertem. Meglepő volt számomra a soproni erdőmérnökök magasan álló műszaki, különösen építéstechnikai képzettsége. A biológia terén nyújtott tudást Te igazoltad számomra.

Közismert volt, hogy ugyanilyen kitűnő tanítványa voltál Valek Károlynak, Gábor Jánosnak és Modrovich Ferencnek, mint Fehér Dánielnek, Kelle Artúrnak és Roth Gyulának. Szíved mégis az akkor még nem túlságosan becsült növénytani tudományok felé vonzott. Amikor 1936-ban megszerezted erdőmérnöki diplomádat, Fekete Zoltán mellett dolgoztál az akác fatermési táblák összeállításán mint tanársegéd. Később ösztöndíjjal a müncheni egyetemen tanultál. Különösen Aichinger hatása maradt egész életedre szóló élményed. Az egri érsekség erdőgazdaságában ismerkedtél meg először a gyakorlati problémákkal.

Amikor 1938-ban az erdőkben több mint kétszeresére megnövekedett országos munkára szólította a soproni erdőmérnököket, Te is kincstári munkába léptél.

Hamar megbecsült tagja lettél a bustyaházai erdőigazgatóságnak tudásban, munkakedvben, szervezőképességben egyaránt. Szellemi képességeidhez kitűnő fizikai erőd és örökös jókedved járult. Gyaloglásban, sítúrában, vadászaton kevesen állták veled a versenyt. Társaságban Te vezetted a nótázást, és nem kellett kétszer kérni, hogy közismert szólódalaidat elénekeld.

Vagy két évig erdei vasút- és egyéb építési munkákban vettél részt, majd 1941-ben az egyik legnagyobb erdőgondnokság vezetését vetted át Bruszturon, a máramarosi lengyel határon. Mint szomszédos gondnokok, hetenként találkoztunk. Minden problémánkat megbeszéltük, közös megfigyeléseket, kísérleteket kezdtünk, és nagy-nagy eredményeket reméltünk.

Budapesti menyasszonyodat hozzánk hoztad föl „háztűznézőbe", hogy jó kedve legyen majd a menyecskének a nagy fenyvesek és havasok között. Milyen nagy esemény volt, amikor Riedl Gyuszival megrendeztük az ifjú Tuskó pár ünnepélyes fogadását a pesti esküvő után, 1943-ban. Mimit, a bájos fiatal asszonyt mindenki megszerette, egyhamar családtaggá vált a Tarac-völgyi erdésztársadalomban. Ágneska csaknem egy időben született a mi fiunkkal. De ez az év – 1944 – már a front előli menekülés aggodalommal teli idejére esett. Nektek is, mint nekünk, mindenetek ott veszett, ahol pár évig olyan jól éreztük magunkat.

Elválásunk csak fél évig tartott, mert 1945 nyarán megint összekerültünk az újonnan alakult balassagyarmati erdőigazgatóságon. A sors úgy hozta, hogy Te az általam szervezett szokolyai erdőgondnokság vezetője lettél, én meg Somogy megyében, Karádon lettem erdőgondnok, ahol Jóska bátyád volt munkatársam. Kapcsolatunk megint gyakori lett.

Roller Kálmán szervezte újjá 1950-ben az erdészeti kutatóintézetet, és téged is meghívott munkatársul. Két és fél éves működésed eredményeként megjelent munkáid az akácosok erdőművelését, az erdő növényvilágát, a megtermő állományok kiválasztását és a fenyők szárazságtűrését tárgyalják.

Hazai botanikusaink is segítőül fogadtak. Jávorka Sándor, Soó Rezső és Zólyomi Bálint több munkájában működtél együtt.

Egy évvel utánam, 1952-ben jöttél Sopronba. Te növénytant tanítottál, én erdőműveléstant. Azt hittük, hogy ez lesz közös munkánk végleges állomása.

Együtt gyászoltuk Józsi öcsédet Sopronban. Ő még Karádról tartozott hozzám, és évekig volt tanítványom. Harmadéves erdőmérnök-hallgató korában hunyt el tragikusan, rövid betegség után.

Érintkezésünk Sopronban mindennapos lett. Láttam a növénytani oktatás rohamos fejlődését, korszerűsítését. Nemky Ernővel tökéletes harmóniában harcoltatok több tárgyért, szélesebb órakeretért, nagyobb oktatói személyzetért. Ennek eredménye lett, hogy már néhány év múlva tizesével kerültek ki jól képzett botanikusok, növénycönológusok végzett erdőmérnökeink közül. Az erdőművelés eredményesebb tanítását is nagymértékben segítette a jól megalapozott biológiai képzés.

Rövid négy év alatt három tankönyvpótló sokszorosított jegyzet került a hallgatók kezébe a növényrendszertan, dendrológia és a növénycönológia tárgykörökben, a Te munkád eredményeként.

Az akác termőhelyi igényeit tárgyaló munkád alapján fogadott tagjául a Magyar Tudományos Akadémia 1956-ban mint a biológiai tudományok kandidátusát. Mielőtt az ezzel a fokozattal kiérdemelt erdőmérnök-doktori címet is átvetted volna, az egyetem ifjúságával elhagytad az országot.

Közös sorsunk játéka volt, hogy a szomorú napon, amikor hazánkat elhagytuk, Te voltál az, aki távollétemben az én családommal is ugyanúgy törődtél, mint sajátoddal. Úgy láttad, hogy Sopronban a helyzet a nők és gyermekek számára veszélyessé válhat, megszervezted családjaink határon túlra mentését. Magunk órákkal később gyalog mentünk utánuk más úton. Másodszor veszítettük el mindenünket.

Az utolsó kilenc év története már a jelenbe tartozik, nehezen formálható krónikába. A küzdelmes napoknak van egy szomorú jelensége, ennek legtöbben áldozatul esünk, ha csak átmenetileg is. Igyekszünk menekülni a múlttól, régi barátainktól. Azt hisszük, hogy a múlt kapcsolatai okozzák a bajt, és ha elszakítjuk ezeket, a bajok is megszűnnek. Mire megnyugszunk, alig várjuk, hogy fölelevenithessük a megszakadt szálakat.

Küzdelmes és kevés eredménnyel kecsegtető volt vancouveri életünk. Ez emésztette fel a Te életerődet. Súlyos munkát végeztél. Tanítottál, tanultál és nehéz munkákat vállaltál. Amikor 1963-ban a vancouveri egyetemen doktorrá avattak, lehetőségeid is megjavultak.

1964-ben újra látva Téged, mind reméltük, hogy felújult munkakedved és a kiérdemelt megbecsülés biztosan talpra állít. Sajnos a lelki újjászületést legyengült szervezeted nem volt képes követni.

1963-ban jöttél ide keletre, megint hozzánk közelebb. Felújítottuk az együttműködést. Üvegházam newfoundlandi csemetéi a tőled kapott magról nőttek, és számos gyűjteményi anyagom a Te nevedet viseli. Jövőre több kölcsönös tanulmányutat és megbeszélést terveztünk.

Szüntelenül barátomnak, testvéremnek éreztelek, Ferikém, ezért sose haragudhattam rád. Ha valaha megbántottalak, az csak tudtomon kívül történhetett, bocsáss meg érte.
Mindkettőnket a Börzsöny csendes bükkösei csábítottak erdésszé, ez volt bizonyára lelki rokonságunk eredete. De Diósjenő felől, keletről, én északról, Ipolyságon pillantottam meg először a Csóványost.

A munka volt életed tartalma, célja pedig családod és a közösség boldogulása. Most, hogy eltávoztál, ne azon keseregjünk, hogy milyen sokat tudtál volna még tenni, hanem legyünk hálásak az Úrnak azért, hogy ennyit engedett tenned ilyen rövid idő alatt. Neked is soha nem múló baráti érzéssel köszönjük mindazt, amit tudásban és példában adtál Sopronnak.

Sándor

Leközöljük a Magyar Caritas – Caritas Hungarica, Salzburg, Villagasse 3, Austria, egyesületünkhöz küldött levelét:

Magyar Testvérek!

A salzburgi Magyar Caritas, mint Ausztria egyetlen magyar Caritasa, minden esztendőben egyszer kérelemmel fordul a nagyvilágban szétszórva élő honfitársaihoz, kérve: segítsék a Salzburgban és tartományában önhibájukon kívül, részben magas koruk, részben megromlott egészségi állapotuk folytán itt maradni kényszerült testvéreinket.

Most, egy esztendő elmúltával, ismét kérünk. Kérünk azok számára, akik a sors mostohasága folytán nem jutottak jobb körülmények közé, és csupán néhány száz Schilling rentéből avagy Fürsorgéből élnek. Ezek kivétel nélkül öregek, betegek, tehetetlenek.

De számottevő a nagycsaládos fiatal is, sok apró gyermekkel. Gyermekeink száma 290 körül mozog. Mindezek segítségre szorulnak.

Az itteni testvéreinken kívül segítjük azonban Ausztria minden részéből támogatásért hozzánk forduló honfitársainkat, valamint a Magyarországról látogatóba érkező és bennünket felkereső sok-sok otthoni testvérünket is.

Magyar Testvérek!

A Magyar Caritas 1961 novembere óta a Ti segítségetek folyományaként önmaga tartja fenn magát, és a jövőben is Ti áldozatkészségetek révén kíván és tud eleget tenni karitatív feladatának.

Magyar testvéri szeretettel:

Dr. Franz Simmerstatter s.k. pápai prelátus, Berthe János s.k. Magyar Caritas-vezető.

Egyesületünk kötelességének érzi, hogy egy gyűjtéssel enyhítsen a Magyar Caritas áldásos munkájának anyagi nehézségein. Gondoljunk arra, hogy 10 esztendővel ezelőtt, hontalanságunk kezdetén az első segítő kezet mi is a Caritastól kaptuk. Hálánkat leróni ne mulasszuk el. A Caritas részére adott utolsó cent is felbecsülhetetlen érték, mert hitet mutat és reményt kelt. Ezért arra kérünk minden kollégát, hogy szíves adományával juttassa kifejezésre ragaszkodását és hűségét az önhibájukon kívül nehéz anyagi körülmények között élő honfitársainkhoz.

Kérjük az adományokat postafordultával a KAPOCS szerkesztőjéhez (Horváth Ottó, Box 1232, Hope, B.C. Canada) küldeni továbbítás végett.

Személyi Hírek:

Thiringer János erdőmérnök, egyesületünk új tagja. János bátyánk 1957-ben érkezett Svédországba, és a göteborgi egyetem növényrendszertani intézetében talált alkalmazást a híres Lindquist professzor mellett. Azóta dendrológiai és növénykórtani kutatómunkát végez, és több tudományos értekezése jelent meg német nyelven az Acta Horti Botanici Gothoburgensis című intézeti közleményekben. Egy tanulmánya jelenleg van nyomás alatt a Deutsche Dendrologische Gesellschaft évkönyvében. Jegenyefenyő-betegségekről és különböző lucfenyő-változatok és exotok európai előfordulásáról ír.

Thiringer János kollégánk munkája mindannyiunkat büszkeséggel tölt el, és igazi örömmel üdvözöljük Őt tagjaink sorában.

– –

Magyar erdőmérnökök Kelet-Kanadában. Az Atlanti-tartományokban kilenc soproni erdőmérnök dolgozott 1965-ben.

New Brunswick:

Jablanczy Sándor, Ph.D. 1961 óta dolgozik Frederictonban, a kanadai szövetségi kormány kutatóintézetében erdőművelési-ökológiai munkakörben.

Magasi László, M.Sc. 1962-ben lépett fenti intézet szolgálatába növénykórtani és mikológiai körben.

Sebastian (Sebestyén), M.F. 1960 óta tanít fatechnológiai tárgyakat mint asszisztens professzor a New Brunswick-i egyetemen. 1965-ben szerezte meg Syracuse-ban masteri fokozatát.

Szalánczy Gábor, M.F. A floridai egyetemen szerzett masteri fokozatot 1962-ben, és utána a torontói egyetemen végzett matematikatanári tanfolyamot. Egyévi tanítás után 1964–1965-ben a fredericton kutatóintézetnél dolgozott erdőbecsléstani kutatásban. Szíve visszahúzta a tanításhoz. Jelenleg Ontarióban középiskolai matematikatanár.

Newfoundland:

Bajzák Dénes, M.F. 1960-ban lépett a szövetségi kormány szolgálatába mint kutató, légi fényképezés erdészeti alkalmazása terén. Lakhelye azóta St. John's, Nfld. Időközben Syracuse, N.Y. egyetemén tanulmányokat folytatott Ph.D. fokozatért. Doktorrá avatása 1966-ban várható, ami után vissza fog térni régi munkahelyére.

Draskoy György 1961 óta dolgozik Newfoundland tartomány kormányának erdészeti minisztériumában.

Gögös Ferenc 1961 óta tanít természettudományi tárgyakat műszaki ipari középiskolában St. John's-ban, Nfld. Munkája közben szerzi meg rövidesen tanári képesítését.

Hudák János, M.Sc. 1964-ben lépett a szövetségi kutató entomológiai és növénykórtani intézetébe Corner Brookban, Nfld., mint növény-patológus.

Tuskó Ferenc, Ph.D. 1964 óta dolgozott St. John's-ban a szövetségi kormánynál mint erdőökológus kutató, 1965. december 5-én bekövetkezett haláláig.

Nova Scotia és Prince Edward Island tartományokban ez idáig még nincsen soproni erdőmérnök. Meg kell jegyezni, hogy a New Brunswickban felsoroltak munkája kiterjed erre a két tartományra is. Kocsis István volt erdőrendezési adjunktusnak megjelent egy cikke az erdőrendezésről a „Schweizerische Zeitung für Forstwirschaft" zürichi szaklapban (1965. 116. évf. 5. sz. 370–379. o.). Pászner László doktori tanulmányait sikeresen befejezte, s utána kanadai ösztöndíjjal Darmstadtba, Németországba ment egyéves tanulmányútra.

Születések:

Orlóci László és Mihály Márta (London, Ontario) január 3-án: megszületett első gyermekük, Martha Barbara.

Komándy Gyula és den Dulk Gerda (Mount Vernon, U.S.A.): megszületett első gyermekük, Gizelle.

Házasság:

Bőlecz Béla és Németh Piroska házasságot kötöttek Farkasfán, Magyarországon.

– –

Tagdíjfizetés:

Ezúton kérjük fel egyesületünk tagjait, hogy az esedékes évi tagdíjaikat szíveskedjenek beküldeni, hogy a KAPOCS további kiadását biztosítani tudjuk. Az évi tagdíj 1 (egy) dollár.